

Easterlittens is een paradijs voor zwimmers, het dorp is gelegen op de plek waar de Boalsserter Feart en de Frjentsjarter Feart elkaar kruisen. Dorpelingen zijn er stapelgek op hun water, smeden plannen voor een zwemtoertocht, doen aan ijszwemmen. En als de zon schijnt, twinkelen in Easterlittens de zelfgemaakte zwemtrappe-tjes, ontdekte *Thuis in het Noorden*.

TEKST
KIRSTEN VAN SANTEN
FOTO'S
NIELS WESTRA

Vol verbazing lazen dorpsbewoners van Easterlittens vorige maand in de krant over het tumult dat rondom dat ene eenzame zwemtrappetje bij het Havankpark in Leeuwarden in de Dokkumer Ie ontstond. De gemeente wilde het er, vermoedelijk na klachten van omwonenden over joelende jeugd, ineens weg hebben. De buurt protesteerde, de gemeente neemt de kwestie in heroverweging – voorlopig mag het trappetje er weer hangen, maar de toekomst is ongewis.

Aad van den Burg, voorzitter van de stichting Swim Littens, rolt met zijn ogen. Hij vergeet zijn koffie, vergeet zijn koekje, vergeet alles, balt de vuist en spreekt ferme woorden. Wat. Een. Gedoe. Om. Niets. Hier, in zijn dorp, koestert men de zwemtrappe-tjes en geniet men juist van zwemmende kinderen. Hoe meer het er zijn, hoe beter!

De stichting Swim Littens werd een paar jaar geleden opgericht om het zwemmen in het dorpje in de Greidhoeke te stimuleren en om in 2020 een zwemtocht te organiseren. Het oude liedje: corona gooi de roet in het eten, maar niet getreurd, de focus ligt nu op 2022. Dan moeten er minstens honderd mensen, liefst veel kinderen, van basisscholen uit heel de gemeente Leeuwarden, al zwemmend het

Watergeluk in Easterlittens

dorp doorkruisen. Want zwemmen is gezond, het is gezellig, het hoort bij Easterlittens, het hoort bij Friesland, bij heel Nederland eigenlijk, vindt Van den Burg.

„Kijk, het is simpel. Het water ligt er, het is schoon, zwemmen kost niets, iedereen kan het doen, het is gezond en het laat je van de natuur genieten. Wat wil een mens nog meer? Ik vind dat autoriteiten zwemmen in het buitenwater moeten toejuichen in plaats van het te ontmoedigen. Ik bedoel, het is schoon en veilig, er komt geen beroepsvaart. Ruim baan voor de zwemmer, lijkt me.”

ROESTVRIJ STAAL

Ik zit tegenover Van den Burg in de 'man cave',

een oude, gezellig-rommelige timmerwerkplaats, van Pieter Steinfort aan de Brêgebuoren. Steinfort is voorzitter van Dorpsbelang, zelf niet zo'n zwemmer maar altijd bereid om leuke, goede, positieve dingen te faciliteren. Zijn zoon Brend kan aardig lassen, die maakt, min of meer aan de lopende band, zwemtrappe-tjes van roestvrij staal – *custom made* tegen kostprijs, met medewerking van Jeroen van der Wal, rvs-specialist Jappie Slagter en kaatskoning Erwin Zijlstra, die bij Mannen van Staal in Leeuwarden werkt. 'Koningstrappen', noemt Steinfort ze. „Wie wil dat nou niet?” Zijn zoon heeft er al twintig gemaakt, in het dorp hangen er een stuk of vijftien, er zijn nog volop bestellingen.

Er wordt in Easterlittens het hele jaar rond gezwommen. Er is een flinke groep ijszwemmers voor wie Van den Burg 's winters, bij zijn eigen zwemtrappetje, achter in zijn tuin, in alle vroegte een wak hakt. „Ik ben wakmeester”, zegt hij tevreden. Zelf dompelt hij zijn lichaam ook graag even onder in het koude water.

Zwemmen en dus ook het ophangen van zwemtrappetjes is in feite een mensenrecht, vinden Van den Burg en Steinfort. Het is net als met het allemansrecht in de Scandinavische landen – het gewoonterrecht om over al het land te mogen lopen, ook over particuliere grond. Iedereen moet van de vrije natuur kunnen genieten, oordelen de Noren, Finnen en Zweden, men mag overal wandelen, fietsen, zwemmen en varen, paddenstoelen en bessen plukken en zelfs kamperen. Zo zou het met zwemmen in Nederland ook moeten zijn, vindt men in Easterlittens. Als het even kan, moet dat gewoon kunnen en overheden zouden eraan mee moeten werken. Doen ze dat niet, dan nemen de lokale bewoners het heft wel in eigen hand.

GOED WATER

Voorzichtig laat ik me in het water zakken. Het koningstrappetje ligt koud in mijn han-

den, mijn voeten tasten naar de treden die zich in het donkergroene water bevinden, glibberig, onzichtbaar. Ik laat me achterover vallen en voel meteen: dit is goed water. Zacht, met een lichte grondsmak. Ik weet dat er in dit water veel karpers zwemmen, onderwater-varkens die de bodem met hun snuiten omwoelen.

Het riet ritselt in de wind, er vluchten een paar eenden weg. Er zijn weinig waterplanten die naar mijn voeten graaien – ook fijn. Ik draai me op mijn buik en zwem een paar slagen. Het water is zacht, het zwemt licht. Deze Frjentsjerterter Feart, een oude trekvaart die van het Van Harinxmakanaal tot aan de stadsgracht in Sneek loopt, is een van de twee levensaderen van het dorp; de ander is de Boalsserter Feart. Ooit voeren hier de turfschippers, nu Nederlandse en Duitse bootjevaarders.

De twee waterwegen vinden elkaar op It Krúswetter, een waterkruispunt. Daar voert mijn bescheiden zwemtocht op deze druilerige maandagmiddag naartoe.

Onderweg, als de wolken even opzij schuiven, valt er een straal zonlicht op de rietkragen en dan zie ik daar van alles flonkeren en twinkelen. Het zijn de eigenwijze trappetjes van Steinfort & zoon die parmantig aan de kant hangen, de zilveren grepen lijken vonken af te

geven, een vrolijk vuurwerk ter gelegenheid van mijn doorkomst.

Ik moet ineens denken aan de legende van It Pealtsje fan Easterlittens, over een schoenmaker uit het dorp die droomde dat hij naar Amsterdam moest gaan om een rijk man te worden. Twee dagen hangt de Friese schoenmaker in de hoofdstad rond, maar er gebeurt niks. Op de derde dag spreekt een kleine man hem aan en vertelt hem dat hij juist heeft gedroomd dat hij naar Easterlittens moest gaan, waar in de tuin van een schoenmaker, onder een paaltje, een schat zou zijn begraven. De schoenmaker spoedt zich huiswaarts. En inderdaad, in zijn tuin staat een paaltje en daaronder vindt hij twee ketels met geld.

De legende leeft in Easterlittens, er prijkt zelfs een replica van het paaltje in het dorp. Het maant de dorpsbewoners dat het geluk vlak voor je voeten ligt en niet altijd ver weg is. Zoek het in je jezelf, in plaats van buiten jezelf, zei Pieter Steinfort vlak voor mijn vertrek. „Geluk gaat van binnenuit naar buiten toe!”

BEDAARDE BADMEESTER

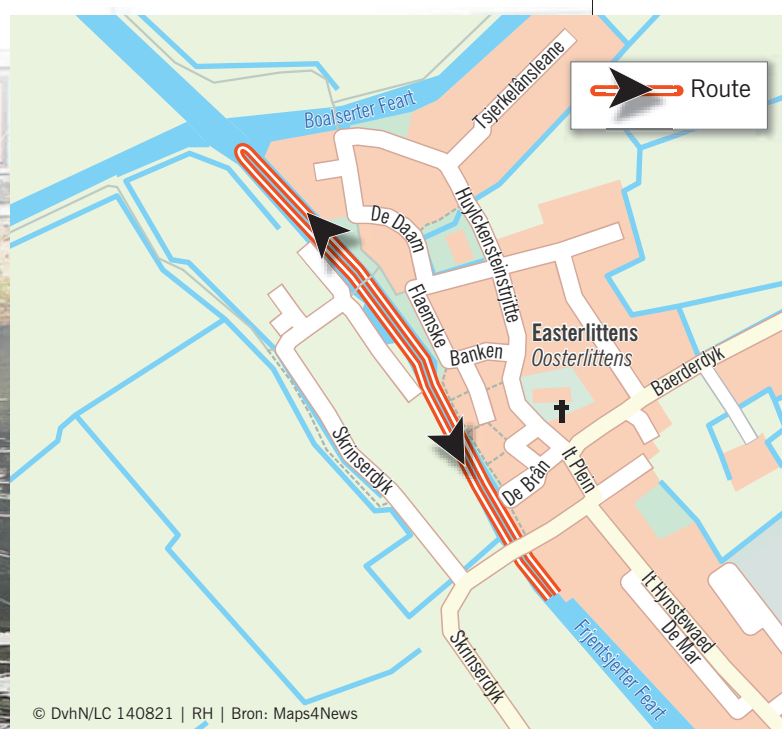
Ik zwem langs de camping waar Belgische motorrijders hun tentjes opslaan, zie de oude huizen waar lang geleden leerlooierijen, houtzagerijen, bakkerijen en scheepsbouwers in zaten. Hoog boven alles uit torent de majestueuze pijp van de oude zuivelfabriek die in 1888 in het dorp werd geopend en honderd jaar in bedrijf bleef. De pijp waakt nu als een reusachtige, bedaarde badmeester over de zwemmers in dit dorp.

Ik drijf langs de nieuwbouwwoningen, bespied heren die hun heg knippen, zie iemand in de weer met zijn schuurmachine, ik zwaai naar een jongetje met een hengel en laat me verrassen door een kind dat in het water springt en spontaan een stukje met me mee zwemt. Natuurlijk heeft Steinfort gelijk. Het geluk ligt gewoon hier, vlak voor mijn neus, om me heen, in dit water.

Wie kan zwemmen zoals hier, in Easterlittens, moet op zijn minst een béetje gelukkig zijn.

Dan doop ik mijn gezicht in de vaart, zet een ferme borstcrawl in, adem in, adem uit, zing het bruine water, de karpers, de snoeken, de algen, de futen, dit hele dorp zachtjes toe.

Linksboven: het start- en eindpunt van de zwemtocht door Easterlittens, voor het huis van Pieter Steinfort aan de Brêgebouren. Daarnaast: Steinfort toont de rvs-zwemtrappetjes die zijn zoon Brend in de schuur achter huis maakte. Uiterst rechts: verslaggever Kirsten van Santen gaat te water met zwemkind Haile (10).

© DvhN/LC 140821 | RH | Bron: Maps4News